

form af en overdragelse til Marokko af området.

Spørgsmålet om *Spansk Sahara* giver derimod stadig anledning til strid mellem Marokko og Mauritania, der begge gør krav på området. Fra spansk side blev det understreget, at man anerkendte befolkningens ret til selvstændighed, og at Spanien derfor havde oprettet en repræsentativ forsamling i området. Den spanske indbydelse til FN om at sende en besøgsmission til området for at undersøge forholdene stod stadig ved magt.

Marokko fremhævede, at der var opnået enighed mellem Spanien og Marokko om principperne for Ifnis afkolonisering. Det var at håbe, at en tilsvarende enighed kunne opnås i spørgsmålet om Spansk Sahara. Det måtte være de samme juridiske principper, der blev lagt til grund for en løsning i de to områder. En anerkendelse af befolkningens ret til selvstændighed ville fremskynde afkoloniseringsprocessen i Spansk Sahara, men der kunne ikke være tvivl om, at den endelige løsning måtte være en indlemmelse af området i Marokko.

Fra mauritansk side blev det lige så kategorisk hævdet, at afkoloniseringen af Spansk Sahara kun kunne betyde områdets indlemmelse i Mauritania.

Algeriet udtrykte ønske om at blive inddraget i de forhandlinger, der skal foregå mellem de interesserede parter og Spanien vedrørende Spansk Saharas fremtid.

II. Resolutionen.

Mali fremsatte på en række afro-asiatiske landes vegne et resolutionsforslag, der lå meget tæt op ad 21. generalforsamlings resolution. Med hensyn til Ifni anmodes Spanien om at fremme afkoloniseringen og sammen med Marokko under hensyntagen til den indfødte befolknings ønsker afgøre, hvilken fremgangsmåde der skal følges ved magtens overdragelse i overensstemmelse med kolonideklarationen.

Med hensyn til Spansk Sahara opfordres Spanien til snarest i overensstemmelse med den indfødte befolknings ønsker og i samråd med Marokko, Mauritania og enhver anden interesseret part at fastlægge fremgangsmåden for afholdelse af en folkeafstemning under FNs auspicer for derefter at sætte

befolkningen i stand til at udøve selvbestemmelsesretten. Generalsekretæren opfordres til at udnævne en specialmission, der skulle kunne deltage aktivt i folkeafstemningens tilrettelæggelse og afholdelse.

For begge områders vedkommende accepterer resolutionen således deres indlemmelse i et andet land som en gyldig afkolonisering, medens der ikke tages nogen stilling til striden om Spansk Sahara.

Forslaget blev vedtaget i 4. udvalg med 97 stemmer for og ingen imod, medens Frankrig, Portugal og Mexico afstod. I generalforsamlingen blev 4. udvalgs resolution (res. 2354) den 19. december 1967 vedtaget med 113 stemmer for og ingen imod, medens Frankrig, Mexico og Portugal afstod.

4. udvalgs beretning: A/7013.

Spansk Ækvatorial Guinea.

(Dagsordenens punkt 23).

Spanien fremsatte en erklæring, ifølge hvilken den spanske regering er indstillet på at lade afholde en folkeafstemning i Ækvatorial Guinea med henblik på at give befolkningen mulighed for at tage stilling til en tidligere sammenkaldt forfatningskonferencens ønske om, at området bliver erklæret selvstændigt inden den 15. juli 1968. Såfremt befolkningen accepterer forfatningskonferencens forslag, vil den spanske regering uden tøven efterkomme et sådant ønske.

Tidspunktet for erklæringens afgivelse i løbet af den almindelige debat om en række mindre kolonispørgsmål syntes valgt med henblik på at give et så gunstigt indtryk som muligt af spansk kolonipolitik forud for afstemningen om Gibraltar-spørgsmålet. I et indlæg fra Chile blev den spanske erklæring hilst velkommen, og der udtryktes ønske om en FN-tilstedeværelse under folkeafstemningen.

4. udvalg afhørte otte *petitionærer* fra Spansk Ækvatorial Guinea. Petitionærerne rettede ikke angreb på den spanske kolonipolitik i området — Spanien har et fast greb om hele det relativt uudviklede politiske apparat — og syntes mere indstillede på at skabe sig de bedst mulige udgangs-